

แม่พระรับเกี้ยบติบกันส่วนรอด

การฉลองแม่พระรับเกี้ยบติบกันส่วนรอด (แม่พระวอสสันชัญ) มีจุดกำเนิดในพระศาสนจักรตะวันออกเช่นเดียวกับการฉลองวันตรุษจีน เกี่ยวกับแม่พระ ก่อนลังดายนาถากลที่เมืองเวเฟชล ปี ค.ศ. 431 ได้เริ่มนิการฉลองเกี่ยวกับแม่พระในพระศาสนจักร การฉลองนี้กระทำในแบบเดียวกับการฉลองนักบุญมรณสักขีที่พลีซิฟเพื่อเห็นแก่ความเชื่อ ซึ่งบรรดาคริสตชนในสมัยแรกๆ ความเคารพนับถือเป็นอย่างมาก

**ในระบะเริ่มแรก การฉลองแม่พระรับเกียบธิดาขึ้นสวรรค์ เกี่ยว
เนื่องกับการฉลองการบังเกิดของพระเปชูเจ้า เนื่องจากวันฉลอง
ดังกล่าวเป็นการฉลองวันที่แม่พระเกิดใหม่ในสวรรค์ ตามภาษา
หลังพิธีกรรมของ พระศาสนจารได้ผ่านนาไปเป็นวันฉลอง
การวนหลับ (Dormition) ซึ่งเชื่อกันว่าแม่พระไม่ได้ตาย เนื่อง
แต่นอนหลับลงนิท และได้รับการยกขึ้นสวรรค์สู่วอนพระหัตถของ
พระเจ้าในสวรรค์ดังกล่าว**

ในคริสต์ศาสนิกชน์ จักรพรรดิเมาริซิโอ (Maurizio: 582-620) ได้กำหนดให้ฉลองแม่พระรับเกี้ยบติบกับนักบุญลวรรคในวันที่ 15 สิงหาคม ที่ว่าถูกน้ำจารุไฟไหม้ทิ้งไว้ และไม่นานหลังจากนั้น วันที่ 15 สิงหาคม ได้กลายเป็นวันที่ฉลองกันทั่วไป รวมถึงในพระมาลัยจักรตะวันตก พระลัษณะปาปาแซร์จิโอที่ 1 ได้บรรจุวันฉลองแม่พระนวนหลับไว้ในปฏิทินโรมัน ในคริสต์ศาสนิกชน์ 18 พระลัษณะปาปาวาดรีอาโนที่ 1 ได้เปลี่ยนการฉลองถูกน้ำจารุนวนหลับของแม่พระเป็นการฉลองการรับเกี้ยบติบกับนักบุญลวรรค (Assumption)

1. ข้อความเชื่อเรื่องการรับเก็บตຶບກຸ້ນສາຣົດ

พระสันตะปาปาปีเตอร์ที่ 12 ได้ประกาศข้อความเชื่อว่า “พระนาง
มาเรีย นารดาพะຈາຜູ້ປົງລົມຮິນິຮນລແລະເປັນພຣາມຈາຣີເສນວ ໄດ້
ຮັບເກີບຕຶບກຸ້ນສາຣົດທັງການແລະກິບລູບລູານ ອັງຈາກບຣອຸດິໍງ
ຄວາມສົມບູຮຣນບວງໃຫ້ວິທາໃນໂລກນີ້” ເນື່ອງວັນທີ 1 ພຖມຈິກາຍນ ດ.ສ.
1950 ທີ່ຈຳຄວາມເຫື່ອນີ້ເປັນຄວາມເຫື່ອທີ່ເກົ່າແກ່ທີ່ສຸດໃນພຣາມຈັກ
ທີ່ບຣາດາ ດຣີລົດໜແລດູວວກຫຼວມແມ່ພຣາມເປັນເງິດຈາກວ່າພັນປີ ວິກ
ທຸ່ນ ເປັນການຢືນຢັນວ່າ ແມ່ພຣະໄດ້ຮັບເກີບຕຶມງຄດຮຸ່ງເຮື່ອງແລະຮ່ວມ
ລ່ວນໃນໃຫ້ວິທານີຮັນດຽກກັບພຣະເປົ້າເຈາ ບຸຕະຂອງພຣາມ

1. การรับเกี๊ยบติบกันส่วนรดของแม่พระ จึงเป็นการมีส่วนในการแสวงหาความหมายของการถวายคืนชีพของพระเยซูเจ้า ในฐานะที่แม่พระเป็นนางดานของพระเจ้า (Theotokos) และมีส่วนในการถวายแด่กุญแจของพระผู้ไถ่ตั้งแต่เริ่มแรก ในบทบาทของคนกลางจากการจากพระราชนครินทร์ ในการของพระเจ้าและความหวังของมนุษยชาติ นักบุญอัลฟอนโซ (St. Alphonsus Liguori: 1696-1787) ยืนยันว่า พระคริสตเจ้าไม่ทรงประณีตให้ร่างกายของแม่พระที่ปราศจากบาปต้องเน่าเปื่องหลังความตาย พระนางจึงได้รับเกี๊ยบติบกันส่วนรดทั้งภายในและภายนอก

นอกนั้น การรับเกี๊ยรติบุญสุวรรด์ของแม่พระ บังถือเป็นการให้เกี๊ยรติและยกย่องผู้หญิงพระเจ้าได้ประทานพระทธิษฐากแม่พระให้บรรลุถึงความศักดิ์สิทธิ์ และเกี๊ยรติสูงส่ง อีกทั้งยังเป็นการยกย่องคุณยาจันและคนถูกกดซึ่งก่อตั้งในบทเพลงสูรเรศริญของแม่พระ (Magnificat) ให้ปรากฏเป็นจริง พระเจ้าทรงให้ความสำคัญกับคุณยาจัน คุณเล็กน้อย และคุณล้วนหัวงเป็นลำดับแรกเส้นอ และพระลิริรุ่งโรจนแห่งการประทับอยู่ของพระองค์ในโลกปรากฏชัดในบุคคลเหล่านี้

2. ความหมายของการรับเกี๊ยบติบกับนักวาร์ดค์สำหรับชีวิตคริสตชน
การรับเกี๊ยบติบกับนักวาร์ดค์ทั้งภายนอกและภายในของแม่พระ เพื่อ
อยู่กับพระเจ้าในแบบที่ถูกบูรณะและเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์อย่าง
ใกล้ชิด เป็นภาพลวงหน้าถึงเกี๊ยบติมปุ่ดอรุ่งเรืองที่พระคุณจักรจะ
ได้รับหลังการกลับคืนชีพของบรรดาผู้ชายในการะลุฤทธิ์
ทำให้การดำเนินชีวิตคริสตชนของเราในปัจจุบันมีความหมาย
ก่ากู้

1) การรับเกี๊ยบติบกับนักวาร์ดของแม่พระ เทื่อนใจเราว่า ชีวิตด
ริสตชนเป็นชีวิตที่ได้รับถูกการได้ให้รอด โดยมีเป้าหมายอยู่ที่การ
เป็นหนึ่งเดียวกับบริบูรณ์กับพระเจ้า ดังนั้น เราจึงไม่อาจจะปลด
ตัวเองระเริงไปตามกระแสนองโลงได้

2) การรับบุเกี๊ยบติบกับนักวาร์ดของแม่พระ และถุงหัวเห็น
เดี๋ยวกันว่า ร่างกายของเรามีที่รักของพระเจ้าและมีเป้าหมาย
ว่าจะได้รับเกี๊ยบติรุ่งโรจน์ ภพเป็นร่างกายใหม่ที่สดใสม
ลางงาม แนวโน้มนี้ชีวิตอภูเราจะประลับความทุกประทกจาก
ความชราภาพและความเจ็บป่วย

3) การรับเก็บรักษาบันทึกข้อความในพระบรมราชโองการ ใจชี้ให้เราเห็นถึง
หนทางที่แท้จริงของเราคือ ความเชื่อในพระเจ้า แม่พระใจชี้ว่า
เป็นผู้มีบุญพระ “การรับใช้” ด้วยการน้อมรับแผนการและนำ
พระทัยขึ้นสู่พระเจ้า สรรพพร้อมและร่วมมือกับพระอารามท่านของ
พระองค์ด้วยใจยินดี

4) การรับเก็บรักษาบันทึกข้อความในพระบรมราชโองการ คือภาพลักษณ์ที่จะ
เกิดขึ้นในพระศาสนจักร ประชาการของพระเจ้าที่ชนะปาป และ
ความตาย แม่พระคือแบบอย่างของผู้ที่ทุกขจากการฟังและ
เจริญชีวิตตามพระวิจารณ์ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงบันดาลให้ได้รับ^๔
ชัยชนะในที่สุด

ความเป็นมาของชื่อร่องเรียนอัสสัมชัญ

ข้อมูลเบื้องต้น พ่อเโวนิล กวลดนเบต์ MEP ลงมินิสซังมิชชันนารีต่างประเทศ แห่งกรุงปารีส ตั้งวัดอัสสัมชัญ (Assumption) ถาวรเกียรติแม่พระรับเกียรติยกขึ้นสวรรค์ ตามมาตรฐาน โรงเรียน ของวัด รับนักเรียนชาย ชื่ออัสสัมชัญ เช่นกันในปี 1885 โรงเรียน เจริญขึ้น เรื่อยๆ สุขภาพท่านเริ่มงุ่ย ท่านกลับไปเยี่ยมนบ้านที่ฝรั่งเศส พบรักษาการ SG เลยขอ Brothers มาช่วย และยกโรงเรียน ให้ดูแล ภารกุารุนแรกร คนเข้ามาสอน 20 ตุลาคม 1901 จึงรับโวนกิจการมาดูแล คงชื่ออัสสัมชัญ ต่อไป ตามมาตรฐาน SG ขยายสาขา เปิดโรงเรียนของคณะเอง ที่สามเสน ในปี 1920 จึงใช้ชื่อโรงเรียนเช่นเดาเบรียล และ โรงเรียนอืน ๓ ของคุณแก้วบังใช้ชื่อ อัสสัมชัญ ยกเว้น โรงเรียนเช่นเดาอุปถัมภ์จะเชิงเทรา และโรงเรียนมองฟอร์ตที่เชียงใหม่

วันอธิษฐาน แปลว่า แม่พระรับเกี๊ยรติบกขึ้นสวรรค์ (หรือชื่อภาษาไทยว่า ၃ เช่น พะนางมารีบรับเกี๊ยรติเข้าสู่สวรรค์ หรือ พระแม่มารีบรับเกี๊ยรติบกขึ้นสวรรค์ทั้งกาย และวิญญาณ) หรือ **วันอธิษฐาน** (อังกฤษ: Assumption of Mary หรือชื่อเต็ม Assumption of the Blessed Virgin Mary)

การเฉลิมฉลองแม่พระรับบกขึ้นสวรรค์หรือวันอธิษฐานเป็นวันฉลองนักบุญที่สำคัญในคริสตจักรที่เฉลิมฉลองพระแม่ โดยทั่วไปตรงกับวันที่ 15 สิงหาคม ในหลายพื้นที่ของโลก นิກายคาทอลิกกำหนดให้วันนี้เป็นวันฉลองบังคับ การถายทอดวอกมาเป็นงานศิลปะเป็นที่พบฯได้ทั่วไปในศิลปคริสต์ พบมาตั้งแต่ครรษที่ 12

ตามคำอธิษฐานของพระมั่นคงอธิการบุญรุ่งแม่พระทรง "ลั่นเสด็จฯ" ให้เป็นไปนี้
และได้รับการยก (assumed) ที่ทางคณะรัฐมนตรีได้ตราพระราชบัญญัติในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ 1 พฤษภาคม ค.ศ. 1950 ใน
นามที่กำหนดไว้โดยสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชูปถัมภ์ 12 เมืองที่ 1 พุทธศักราช ๒๕๐๔ แห่ง
สาธารณรัฐไทย พระศรีสุธรรมราชน บราhma Munificentissimus Deus ภายใต้ห้าพระศรีสุธรรมราชน
ทรงไม่ผิดพากัด

